

[Kristen Amby.]

minister i, at dette Lovforslag har baade en generel og en speciel Side. Det er rigtigt, at hvis det gennemføres, gælder det alle Domme, at Konsekvenserne af Dommene udskydes en vis Tid. Deroverfor har den højtærede Finansminister indvendt, at det var dog vist ikke rigtigt for de, skal vi sige fældende Domme; altsaa ikke de frifindende Domme, i første Omgang, saa kunde man ikke faa flyttet en Tjenestemand, man kunde ikke faa ham afskediget, selv om han var dømt. Jeg vilde finde, det var en Fordel. Den højtærede Finansminister har nedsat et Udvalg, der skal undersøge Muligheden for en Appelinstant. Deri ligger naturligvis ikke med Sikkerhed, at man faar en Appelinstant, men det er klart, at der deri maa ligge saa meget, at den højtærede Finansminister for sit eget Vedkommende — og jeg gaar ud fra, det er paa Regeringens Vegne han i saa Henseende handler — mener, at der har været noget uheldigt i, at der er afsagt Domme af uensartet Karakter. Der maa ogsaa deri ligge dette, at det var ønskeligt, om der var en Appelinstant; ellers var der jo ingen Grund for den højtærede Finansminister til at handle. Man kan, som den højtærede Finansminister siger, ikke vide, hvad Rigsdagen til sin Tid beslutter sig til; men hvis jeg har Ret i min Forudsætning, maa det dog være heldigt, om man i en vis Tid kunde forholde sig over for de afsagte Domme akkurat paa samme Maade, som man nu forholder sig over for Domme afsagt ved Underret eller Landsret: naar der er Appelmulighed, træder Konsekvenserne af de afsagte Domme ikke i Virksomhed, før den højere Ret har talt.

Jeg indrømmer, at der er noget usædvanligt ved mit Forslag, derfor er jeg ganske klar over, at det, som det usædvanlige altid gør, møder Modstand fra visse Sider, det er ligetil. Men jeg maa maaske ogsaa minde om, at selve den Tjenestemandsdømstol, vi har, og som jeg har Medansvar for, idet jeg har stemt for Loven om dens Oprettelse, er noget usædvanligt. Man kunde meget vel været gaaet den Vej — jeg for mit Vedkommende har ikke noget imod at sige, at jeg fortryder, man ikke er gaaet den Vej —, at Tjenestemændene blev behandlet efter de almindeligt gældende Straffelove og ikke efter en særlig Straffelov, og at Administrationen, hvis en Tjenestemand har udvist utilbørligt Forhold og ikke kan rammes efter Straffeloven, da skulde handle under eget Ansvar. Men det er en Ting for sig, det er Bagklogskab, maaske ikke engang Klogskab. Men det er det usædvanlige, at vi har

en saadan Tjenestemandsdømstol, der har en saa uhyre Myndighed. Det er ikke engang saadan, at man afsiger en Kendelse, hvorefter saa Administrationen træffer Afgørelse, men Dommen er inappellabel og endelig — det er dette, der gør, at jeg har ment det rigtigt for nærværende at forelægge dette Lovforslag, som ganske vist altsaa har det, et Forslag jo oftest har, en generel Karakter.

Det Argument, den højtærede Finansminister dernæst anfører mod det, er, at det er for saa vidt endnu værre vedrørende frifindende Domme. Jeg kunde sige, at det samme Argument, som jeg allerede har brugt, Sammenligningen med de almindelige Domme — der kan ogsaa være afsagt frifindende Domme ved Underret og Landsret, som senere bliver til noget andet ved højere Ret —, kunde jo ogsaa bruges her, men i øvrigt vil jeg gerne herom sige følgende: hvis man er frikendt ved en Tjenestemandsdømstol, saa er man frikendt. Hvis man faar en Appelinstant engang, saa ved jeg ikke engang, om en saadan Dom kan tages op igen, men der er jo ikke nogen særlig Konsekvens, som udskydes, naar en Mand er frikendt, ud over dette maaske, at han ikke institueres i sit Embede. Man kan vel heller ikke nægte den Mulighed, at Forholdene udmærket kan ligge saaledes, at i visse Tilfælde er en Mand vel frifundet ved Tjenestemandsdømstolen, men Administrationen finder det rigtigt at flytte ham. Jeg minder nemlig om, at det er ret graverende Ting, man skal have gjort for at blive dømt af denne Tjenestemandsdømstol. Man skal have været Medlem af et nazistisk Parti eller Organisationer af lignende Art; som mod Landets Interesser har samarbejdet med den tyske Besættelsesmagt; eller man skal ved sin Adfærd i eller uden for Tjenesten have udvist uværdig, unational Optræden eller have ydet Besættelsesmagten en Hjælp, der gik ud over, hvad Tjenestepligten paalagde en, eller have haft Samkvem med Medlemmer af Besættelsesmagten eller denne tilknyttede Organer i et Omfang, som laa uden for det nødvendige.

Jeg mener altsaa i og for sig ikke, at den Argumentation er holdbar, som den højtærede Finansminister her er kommet med. Men dernæst er det jo rigtigt, at det er af Hensyn til et ganske specielt Tilfælde, at jeg har taget Sagen op, først under Finanslovsbehandlingen og senere ved dette Forslag. Dog vil jeg gerne sige, at det er ikke saa meget af Hensyn til et specielt Menneske, skønt det naturligvis er det, der har været Foranledning, men naar Lov-